

Arrest

**nr. 51 033 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die loco advocaat P. MASUREEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Servische nationaliteit, dient op 24 november 1999 een asielaanvraag in.

1.2. Op 21 juni 2000 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient hiertegen een dringend beroep in.

1.3. Op 25 april 2003 wordt het beroep verworpen en bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van 21 juni 2000. Het beroep hiertegen wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 171 387 van 22 mei 2007 .

1.4. Op 16 september 2003 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van het destijds geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 22 november 2006 wordt door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van het destijds geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet genomen. Verzoeker wordt verzocht gevolg te geven aan het hem reeds op 5 juli 2000 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt hem op 8 december 2006 ter kennis gebracht.

1.6. Op 20 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 juni 2008 wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 25 augustus 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep is nog hangende.

1.8. Op 3 augustus 2010 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf waarbij hij tevens op heterdaad betrapt wordt op zwartwerk. Aan verzoeker wordt op 3 augustus 2010 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“REDE(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 8 : oefent een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige / in ondergeschikt verband (1) uit, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging ;

Geen arbeidskaart – PV nr 003152/10 dd. 03/08/2010 opgesteld door PZ Grimbergen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Zij stelt dat aan verzoeker reeds meerdere malen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dit ondermeer op 26 maart 2000, herhaald bij beslissing van 16 september 2003. Voor zover de verwerende partij er kennis van heeft, heeft verzoeker dit bevel om het grondgebied te verlaten niet aangevochten, zodat het definitief en uitvoerbaar is geworden. Enkel het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2008 is aangevochten bij de Raad, waarbij zich geen uitspraak in het administratief dossier bevindt. De verwerende partij stelt dat er derhalve sprake is van een herhaald bevel en dat een beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren, zodat hij geen belang heeft bij huidig beroep. Immers, een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel van 3 augustus 2010 zal geen wijzigingen met zich mee brengen ten aanzien van verzoekers illegale verblijfssituatie.

2.2. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 21 juni 2000 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Evenmin wordt betwist dat verzoekers beroep hiertegen werd verworpen, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden

uitgevoerd. Het gegeven dat de verzoekende partij nog een beroep bij de Raad hangende heeft tegen een later betekend bevel om het grondgebied te verlaten, met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2008 en ter kennis gebracht op 26 juli 2008, doet geen afbreuk aan het definitief en uitvoerbaar karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 juni 2000. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156 746).

De exceptie is gegrond. Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER